

Sütő Gábor *

*„Oly sokáig tengődtünk mi úgy, hogy
Volt is, nem is a mienk az ország;
Valahára mutassuk meg már, hogy
Senkinek sincs semmi köze hozzánk.”
/Petőfi Sándor: A nemzethez/*

A hazaárulás határán

A történelemben mindig előfordult hazaárulás, mindig voltak hazaárulók. Mostanában azonban a sarki kocsmától az ellenzéki tüntetéseken és a pártrendezvényeken át az Országgyűlésig, de az Európai Unióban, sőt világszerte egyre sűrűbben hangzik el a súlyos vád: „Hazaárulás!” „Hazaáruló!”. Nagy horderejű, nehezen átlátható világesemények tanúi, tárgyai, szereplői vagyunk, amelyek értékelésében könnyű megbukni. Hatalmas, sokszor titkos célokat követő nemzetközi erők működése miatt akár hazafiúi meggyőződésünk is megtévesztettnek bizonyulhat, netán árulásnak is tűnhet mások szemében. Fel is vetődik, a közbeszéd eldurvulásáról van szó, vagy ennél többről, jogosak-e a már-már divattá vált vádaskodások, vagy csak politikai hév szüleményei?

A világközvélemény előtt beigazolódott, hogy a közelmúltban, a politikai nyelvezetben ugyancsak sűrűn előfordult összeesküvés elmélet kifejezés a világeseményeket kiváltó valós összeesküvések észlelésének nyomán keletkezett. Ugyanez a logika érvényesülhet ezúttal is: a hazaárulás vádja ugyancsak lehet a hazaárulás felismerésének jele. Sajnos, sokszor az is. Bár ennél bonyolultabb a helyzet, mert nemegyszer nemcsak a vádlók, hanem a „kinevezett” hazaárulók is egyaránt, védekezésül és támadásra is alkalmazzák e vádat. Kölcsönös elfogultságuk miatt túl könnyen ki is mondják, sokszor a más véleményen lévőkre is egyszerűen rásütik. Azért is bonyolult az eligazodás, mert valamilyen logika – helyes, vagy annak tűnő, de mégis téves – mindig található az érveléseikben. Történik mindez annak köszönhetően, hogy a politika, a pártfegyelem legtöbbször alakítja, sőt felülírja egyes politikusoknak nemcsak az érveit, hanem a lelkiismeretét is, holott az emberiség létérdeke, hogy a lelkiismeret, a becsület, a tisztesség uralkodjon és irányítsa a politikát. A köznyelv hétköznapihangzóan, de mégis bölcsen ezt úgy fogalmazza meg, hogy lehetetlen, de erre kell törekedni.

A felmerülő esetek helyes értékeléséhez kiindulásként jó szolgálatot tenne a hazaárulás nemzetközileg elfogadott meghatározása, de ilyen nincs, sőt törekvés sincs rá. Lehet, hogy senkinek nem is érdeke. A józan ész azonban azt mondhatja velünk, a hazaárulás az ország, a nemzet biztonsága ellen irányuló, a haza függetlenségét, területi épségét, alkotmányos rendjét sértő, a saját állampolgárai által, külföldi hatalom, vagy nemzetidegenek érdekében álló, tudatosan, vagy öntudatlanul elkövetett bűncselekmény. Úgy tűnhet, ez felőlel minden lényeges összetevőt, hiszen

nemcsak a Büntetőtörvénykönyv megfogalmazását, hanem azt meghaladó elemeket is tartalmaz. A hazaárulás azonban oly bonyolult, s a történelmi körülményektől annyira függő cselekmény, hogy konkrét esetekben e megfogalmazás is hiányosnak bizonyul.

Közismert példa rá történelmünk egyik még ma is vitás kérdése. Görgey Arthur 1849-ben Világosnál, a Habsburgok segítségére érkezett hatalmas túlerőben lévő orosz sereg előtt letette a fegyvert. Ezzel, egyrészt, fiatal magyar honvédek ezreit mentette meg a biztos haláltól. Másrészt, a fegyverletétel ugyanakkor a szabadságharc bukását jelentette. Mindkét állítás igaz. Az elsőt lényegesnek tekintők előrelátó bölcs hazafinak, az utóbbiból kiindulók árulónak nevezték Görgeyt. Az előző bekezdésben megfogalmazott meghatározás alapján, **azaz ha a körülményektől eltekintén**, mindkét félnek igazat lehetne adni, mert árulásnak és hazafiságnak is tűnhet.

Helytálló döntésünkhöz segítséget nyújthat Richelieu bíboros nevezetes meghatározása: "*Hogy ki áruló, azt a tett elkövetésének időpontja dönti el.*" Esetünkre pontosan illik is. Ugyanis **az egyik körülmény, az időpont dönti el a kérdést.** Ha Görgey néhány nappal előtte, és az osztrákok előtt teszi le a fegyvert, áruló lett volna. A minőségileg megváltozott, azaz a reménytelen helyzetben azonban jól ítélte meg, hogy az adott erőviszonyok között mi volt a haza érdeke, ezért nem nevezhetjük árulónak. Annál inkább nem, mivel pár nappal előtte maga a kormány, személyesen Kossuth is elismerte, hogy az oroszok beavatkozásával a helyzet kilátástalanná vált, ezért a katonai és polgári teljhatalmat **és a felelősséget** Görgeyre ruházták, s arra is felhatalmazták, hogy tárgyaljon az oroszokkal.

Történelmünkben bőven akadnak hasonló, első pillanatra egyértelműen nem minősíthető helyzetek, főleg amikor mindkét fél egyben eszköz **is** volt idegenek kezében, vagy idegen érdekeket **is** szolgált. Gondoljunk csak eleinknek a törökökkel a Habsburgok ellen, illetve a Habsburgokkal a törökök ellen vívott küzdelmeire, a Koháry István gróf és Thököly Imre közötti halálos ellentétre. Melyikük volt áruló, avagy hazafi, és melyikük nem? De a második világháborúból, sőt napjainkból is idézhetünk körültekintő elemzés nélkül igaznak, hazugnak, nemesnek, becstelennek, avagy ellentmondásosnak tűnő példákat, amelyeket a körülmények objektív vizsgálata és a nemzeti, valamint különböző csoportok érdekeinek fényében, illetve az idő múlásával másképpen kényszerülünk megítélni.

Külföldi példa is bőven akad. Köztük számunkra ismert a szovjet propaganda által nálunk is az úttörők példaképekéül állított hírhedt Pável Morozov. Tizenhárom éves kislányként feljelentette édesapját és nagyapját a hatóságoknál, akiket kényszermunkára ítélték, majd kivégeztek. Ezért a rokonsága megölte Morozovot, akiket viszont ezért a GPU végzett ki. Mindezt azért, mert a korabeli szovjet értékrend szerint a szocialista államhoz való hűség nagyobb értéknek minősült, mint a családi kapcsolat, s ezért Morozovot példamutató úttörő mártírnak nyilvánították. Számos városban emlékművet emeltek neki, iskolákat neveztek el róla. Egy opera és számtalan dal ápolta emlékét, Eisenstein pedig filmet forgatott a "hős út-

törőről". Iskoláját emlékhellyé alakították, amelyet a szovjet gyermekeknek iskolai kirándulások keretében meg kellett látogatniuk. Döbbenetes, hogy e beteglelkűvé nevelt gyermeket példaképpé lehetett emelni. A Szovjetunió felbomlása után az esettel kapcsolatban egymásnak ellentmondó rehabilitációs perek zajlottak, s ma már besúgónak tartják. Jellemző, hogy Soros György jelentős összeget áldozott Morozov muzeális emlékhelyének fenntartására. E körülmény végleg eldönti a kérdést.

A hasonló esetekből levonható tanulságok okán, különösen az egyre feszültebbé váló hazai és nemzetközi helyzetben felelőtlenségnek tekinthető a körültekintő érvelés nélküli hazaárulással vagdalkozás. Komolytalanná teszi a vádat, s ezzel elkeni, fedezi az tényleges hazaárulást, aminek konkrét megnevezése, tisztázása pedig parancsoló. **Az ország és a nemzet boldogulását ugyan jobban elősegítené, ha azt vizsgálnánk, terjesztenénk és méltatnánk, hogy kik a becsületes és tisztességes hazafiak, s a politika és a hírközlés is erre összpontosítana.** Nem tapasztalható azonban ilyen törekvés. Pedig hasonlíthatatlanul többen vannak, mint a hazaárulók, ám alig törődik velük valaki, szó is alig esik róluk, míg a hazaárulókat naponta szerepeltetik a hírközlő eszközökben. Pedig ami a politikát és az ideológiát illeti, ha méltatlan állampolgáraink leegyszerűsítésnek is tüntetik fel, sőt gúnyolódnak rajta, Putyinnak kell igazat adnunk, amikor hangsúlyozza és a gyakorlatba is átviszi, hogy **egyetlen ideológiának kell uralni a tetteinket, a hazafiságnak.** Nem véletlen, hogy Putyin, de Orbán is (Trumpot kezdik kihagyni az elmúlt hónapokban még félelmetesnek tekintett trojkából) a globalista, migráns-simogató, szabadkőműves-zsidó orientációjú erők célpontjává vált, akik érzékelhetően bármilyen áron készek megszabadulni tőlük. Egyes hírközlő eszközök nemcsak az eltávolításukat, hanem a meggyilkolásukat is szemünk előtt nyíltan tematizálják. Orbán nem akar Putyin szövetségese lenni, de a hazafiságról érezhetően egymáshoz közel áll a véleményük. Ám ebbe nem lenne szabad semmi rosszat belemagyarázni, mivel Ciceró óta, aki ezt eredetileg megfogalmazta, azóta is így igaz. Egyébként a jelenleg bölcsnek, mértéktartónak és békevágyónak tekinthető nagyhatalom szövetsége nem is lenne megvetendő.

Sajnos, a nemzetközi fősodor ellenkező irányban halad, azaz hátrál. Naponta szembesülünk olyan tagadhatatlan, egyre agresszívabb hazaárulási esetekkel, amelyek nem pusztán felfogásbeli eltérést mutatnak, hanem annyira nyilvánvalóak, hogy önmaguk bizonyítékait képezik. A kétségtelen példákat napjaink szemünk előtt zajló nemzetközi és hazai eseményei szolgáltatják.

Mindenekelőtt utalhatunk a világközvélemény által egyre vádolóbban hangoztatott tényre, hogy **a nyugat-európai politikusok nagy része, s az EU legfőbb vezetői folytatólagos haza- és nemzetárulást követnek el.** Azzal, hogy az EU alkotmányából eleve kihagyott kereszténység (talán ez volt az árulás egyik első nyilvános jele) ellen fordulnak, s az EU szabályait, a saját esküjüket, az országaikkal, népeikkel szembeni kötelezettségeiket megsértve, idegen érdekeket szolgálva, szabad utat biztosítanak az uniós alkotmányban viszont nem is szereplő, amerikai-izraeli hát-

térmunkával Európába irányított népvándoroltatással felérő főleg muszlim és minden tekintetben ellenséges betolakodóknak. Minősítsük még pontosabban: e beteg lelkületű politikusok nemcsak elfogadják, hanem ösztönzik, elősegítik, szervezik, sőt az európai népekre erőltetik a migrációt. Nem restellik pusztán emberieségi kérdésnek beállítani, de annak is csak a migránsok szempontjából, hihetetlen módon **elfeledkezve róla, hogy mindez elsősorban a saját nemzeteik számára emberieségi kérdés**. Egész életvitelünket, tulajdonviszonyainkat, jogrendszerünket, közéletünket, vallási meggyőződésünket át akarják rendezni, illetve idegennel helyettesíteni. Európa elfoglalásának szálláscsinálói.

Maguk a betolakodó migránsok pedig nyíltan meghirdetik, hogy valóban erre törekednek. Nyomulásuk 2015-ben kezdődött, de nemcsak a szociális és a vallási igényeiket, hanem már a véres terrorizmust is természetes és jogos fegyverüknek tekintik. Minden emberi és nemzetközi jogi normát megsértenek, mégis útlevel és minden ellenőrzés nélkül szabadon közlekedhetnek Európában, sőt ma már szabadabban, mint az EU állampolgárai. Állami szociális segílyt kapnak, élvezik a civilnek álcázott segílyszervezetek támogatását. „Érzékenységük” miatt Európában százával rombolják le a kereszténység jelképeit, köztük a templomokat, sőt mecseteket építenek részükre. Idegenellenességet mégsem az európaiak, hanem ismét csak maguk a betolakodók tanúsítanak. Mi több, **a saját vezetőik által megtévesztett európaiak immár a tulajdon feltételezett idegenellenességük ellen harcolnak**. A betolakodóknak tehát semmilyen indokuk nincs a gyilkolásra. Mégis gyilkolnak! Sorozatosan! Miért? Nos, e miéltre kellene helyes választ adni, de sem Nyugat-Európa, sem az EU – bár tudják a választ – nem képesek irányt mutatni, a Visegrádi Négyek kivételével, mégis ez utóbbiakat kárhóztatják, sőt büntetik ésszerű állásfoglalásaikért. Bármennyire is nyilvánvaló, hogy a Vatikánnak e harcban hol lenne a helye, nyomasztó feladat meghatározni, hogy hova soroljuk Ferenc pápát. Amit ő művel, az nem a Vatikán, illetve a kereszténység elárulása? Egetverő esetnek a Vatikánban nem lenne szabad előfordulnia.

Az EU vezetői a garázdálkodó, nyomuló, gyilkoló betolakodók tettein csak szörnyülködnek, elítélgetik, egymást szolidaritásukról biztosítják, mécseszt gyújtanak az áldozatok emlékére, virágot helyeznek a sírjaikra, nem is sejtve, hogy ha így folytatják, egy idő után nem akad senki, aki az ő sírjaikra is virágot tegyen. Különösen, ha tekintetbe vesszük azt a feltehetőleg nem érdektelen és a sajtóban szellőztetett körülményt is, hogy Junckernek, Merkelnek, Macronnak, az angol, az olasz, a holland, a svéd, a luxemburgi miniszterelnöknek nincs is gyermeke. Lehet, ezért is simogatják a betolakodókat. Azt is hajtogatják, hogy a muszlim terrorizmus nem töri meg őket, de semmi érdemlegeset nem tesznek ellene. Még a meglévő uniós eszközöket sem alkalmazzák, nem ahogy a helyzet megkövetelte rendkívüli intézkedéseket foganatosítanának. Sőt azokkal szemben terveznek ilyeneket, akik nem akarnak betolakodókat befogadni az általuk önkényesen kigondolt és erőltetett, azaz jog- és emberellenes bűnös kvóta-rendszer szerint. Amit ezzel kapcsolatban folytatnak az EU-ban, nem más, mint önkényesség, diktatúra mivel **nincs konszenzussal elfo-**

gadott jogi alapja, és nincs rá politikai felhatalmazásuk sem; ennek az egész folyamatnak semmi köze a joghoz, de még az EU alkotmányát képező Lisszaboni szerződéshez sem. Mi több, már olyan kijelentéseket is hallunk tőlük, hogy tanuljunk meg együtt élni a terrorral, mert az mindig lesz. Lesz is, ha nevétségesen továbbra is az történik, amit a hírközléseik állandóan megerősítenek: már régen figyelték az elkövetőket, de azoknak mégis sikerült a terrorista akció.

Nem ismerik fel azt sem, hogy a parancsra betolakodók nem tisztelnek, és nem ismernek el semmiféle „európai értéket”, sem pedig „demokratikus játékszabályokat”. Rombolnak, párhuzamos társadalmat építenek. Merkel, Juncker, Tusk, Macron mire várnak még, teszik fel sokan a kérdést. Pedig nem kérdezni kellene, hanem a betolakodóikkal együtt eltávolítani őket, hiszen nemcsak szembefordultak Európával, a saját országaikkal és népeikkel, hanem ki is mondják, hogy továbbra is elősegítik a betolakodók nyomulását. Ők ugyanolyan, sőt veszélyesebb terroristákká váltak, mint az általuk ajnározott muszlimok.

Ám miközben népeik érdekével nem törődnek, nem csak a muszlimokat hordják a tenyerükön. Június elején, Soros újabb brüsszeli tárgyalását követően, az Európai Parlament plenáris ülése állásfoglalásában az antiszemitizmus állítólagos erősödése miatt határozottabb EU válaszokat, hatékonyabb felelősségre vonást és nemzetközi együttműködést követelt. **Miközben Európa a muszlim terrorizmustól vérzik, az EP-képviselőket az antiszemitizmus mondvacsinált kérdése foglalkoztatja. Olyannyira, hogy szerintük az EU-ban speciális "gyűlöletbeszéd" foglalkozó rendőri egységekre van szükség.** (Röviddel ezelőtt pedig az európai zsidók önvédelmi felfegyverzésének kérdését vetették fel, de a felháborodás miatt színleg levették a napirendről). Álproblémával hozakodnak elő, s ezzel is elterelik a figyelmet arról, hogy a saját népeiket nem akarják megvédeni sem a lármás, sem a sanda betolakodóktól. Ehhez is akadt magyar támogató: Szanyi Tibor szocialista EU-képviselő az MTI-hez eljuttatott közleményében úgy vélte, egyes európai vezetők nyílt, vagy kódolt antiszemita megnyilvánulásokkal szavazatokat akarnak nyerni, s *„Orbán Viktor követte el ezt, amikor kormánya minden bajáért az 'amerikai milliárdos spekuláns' Soros Györgyöt kárhoztatta.”* A konkrét körülmények azonban beszédesen mutatják, hogy állítása sem tényszerűen, sem gondolatilag nem állja meg a helyét.

Mindezt „politikailag korrekt”, globalista, szabadkőműves parancsra teszik. Ki zombiként, ki ügynökként, ki meggyőződésből árulja Európát és országait, s terrorizálja azokat, akik akár csak kérdezni is mernek. A régi és az újdonsült ellenzékiek, nyugat-európaiak és magyarországiak egyaránt, védelmezhetik pártfogóikat, megbízóikat szenvedélyesen, magyarázkodhatnak, ahogy akarnak, de valamennyien cinkosai a gyilkoló betolakodóknak. **Még utalni sem mernek rá, hogy a betolakodók véres terrorjának oka a közismert keresztényellenes vallási előírásaikban és ezek szellemében meghirdetett politikai céljaikban rejlik, amelyek megfogalmazásában és megvalósításában hathatós amerikai-izraeli támogatást kapnak. Nincs egyéb tárgyilagos magyarázat.**

Szerkezetileg eltérő módon, de akárcsak az előző, a mostani szövetségi rendszerünk pártalapon is ki van építve, nehogy valamely országban nemzeti egység alakuljon ki. S e körülmény megszüli ugyanazon sajátos helyzeteket is. Akkor is akadtak, akik Moszkvába jártak Kádárt feljelentgetni, most is akadnak, akik ugyanezt teszik Brüsszelben Orbánnal szemben. Sőt olyan pártját ritkító esetekre kerül sor, hogy egyes képviselők a saját országuk ellen szavaznak, mi több, büntetőeljárást kezdeményeznek ellene. Szégyen, de a haza iránti el nem kötelezettség főleg a magyar EU-képviselők esetében fordul elő. Másokban van annyi nemzeti érzés, hogy ha csak lehet, elkerülik az ilyen helyzeteket. **Ideje is felderítenünk ennek okát, s észrevennünk, hogy az EU-ban ellenünk politizáló magyarokból éppen a nemzeti érzés, mármint a magyar nemzeti érzés hiányzik, amitől annyira rettegett az előző és retteg a jelenlegi szövetségi rendszer.** Más ország állampolgárainak, más nemzet tagjainak éreznék magukat? Másféle nemzeti érzés van bennük, vagy idegen életviteli habitus, netán valami rasszista elfogultság? Ok nélkül nem árulnák el Magyarországot. Beállítottságtól függően e mások iránti elkötelezettséggel lehet vádolni őket, vagy akár dicsérni, de minimum azt tudni kell róluk, hogy tévesen értelmezik a magyar érdekeket, ezért objektíve az árulás irányába tartanak. **Tagadhatatlan, a hírközlésben megjelenő tények bizonyítják: a mi nevünkben járnak el, de ellenünk!** Ezen nincs is mit vitatni.

Az Európai Parlament plenáris ülésének döntése értelmében a testület a migrációs kvóta elutasítása miatt, minden jogalap nélkül, de mégis az uniós szerződés hetedik cikkére hivatkozva, kötelezettségszegési eljárást indít Magyarországgal, Lengyelországgal és Csehországgal szemben. (Szlovákia vagy megtorpant, vagy taktikai meggondolásból ellene nem indítanak eljárást). Felszólítják a magyar kormányt a párbeszéd folytatására az Európai Bizottsággal, s hogy helyezze hatályon kívül a menekültügyi szabályok egyes elemeit, vonja vissza a civil szervezetekről szóló tervezetet, és függessze fel az új felsőoktatási törvényben megjelölt határidőket, nyilvánosan kötelezettséget vállaljon rá, hogy a Közép-európai Egyetem (CEU) szabad intézményként Budapesten maradhat. Négy magyar EP-képviselő is igennel szavazott e hazánkat sújtó döntésre: az MSZP-s Szanyi Tibor és Ujhelyi István, valamint a DK-s Molnár Csaba és Niedermüller Péter. Jávor Benedek, az Együtt képviselője pedig részt vállalt az előterjesztés előkészítésében.

Az Európai Parlament a közelmúltban kilencvenpontos állásfoglalást is elfogadott a migránsáramlás kezeléséről. Kiemelt szerepet szán a migránsok integrációjának, oktatásának és foglalkoztatásának, rögzíti, hogy a társadalomnak rugalmasabbnak és befogadónak kell lennie a bevándorlókkal, mert hozzájárulhatnak a társadalmi és gazdasági fejlődéshez. Ezért, ellensúlyozni kell a nacionalizmust, a populizmust és az idegengyűlöletet. A dokumentumot ismét megszavazta a magyar baloldal összes európai parlamenti képviselője, így Szanyi Tibor (MSZP), Ujhelyi István (MSZP), Niedermüller Péter (DK), Molnár Csaba (DK), Jávor Benedek

(Együtt) és Meszerics Tamás (LMP). Ezzel újabb, írásos bizonyítékot szolgáltatott róla, hogy támogatják a migránsok betelepítését hazánkba.

Orbán Viktor brüsszeli jelenlétében a magyar baloldali képviselők közül többen is a kormány ellen szólaltak fel, de Balczó Zoltán jobbkos képviselő is ellene beszélt. Az ellenzéki pártok képviselői közül egyes egyedül Morvai Krisztina értelmezi helyesen és példamutatóan a küldetését; egyszer sem szólt Magyarország, vagy a kormány ellen! Ellenkezőleg, cáfolhatatlan érvekkel bizonyítja álláspontja helyességét. Nem is tudnak vele mit kezdeni. Ezzel szemben nem mulasztható el a megjegyezni, előfordult már az is, hogy kisebb jelentőségű kérdésekben a fideszes képviselők egyike-másika sem úgy szavazott, ahogy a magyar kormány és közvélemény elvárta volna.

Mindezzel párhuzamosan Soros és a mögötte rejtőzködő, a nemzetállamok ellen hadakozó globalisták, szabadkőművesek és más nemzetvesztők 2007-ben létrehozták a Külkapcsolatok Európai Tanácsát, amely gyakorlatilag az EU háttérszervezetévé vált. E szervezet nemrég nyílt levelet íratott alá a magyarellenességet vállaló külföldi közéleti személyiségekkel, tiltakozva a felsőoktatási törvényünk ellen. Ezen is találunk magyar nevet: Bajnai Gordonét.

Előttünk hát a kérdés, **az EU-ban a saját ország ellen leadott szavazat hazaárulás-e vagy sem?** Miután a képviselők nyilván az EU képviselétére esküdtek fel, meg olyan elvárás is van, hogy a saját lelkiismeretük szerint szavazzanak, elvben és tisztán jogi szempontból ítélve, nemmel kellene válaszolnunk. Csakhogy itt is előbukkannak a fránya körülmények, amelyekről viszont nem lehet elvonatkoztatni nemcsak a nemzeti, hanem a független képviselők tekintetében sem. **E körülmények pedig azt bizonyítják, hogy az EU önhatalmúlag a nemzetállamok, sőt Európa ellen fordult, az árulás útjára lépett. Képviselőinknek látniuk kellene, hogy ez döntő változás.** Feltételezni sem lehet, hogy nem látják, hiszen tanult, tájékozott emberekről van szó, akik tisztában vannak eljárásaik súlyos következményeivel. Akkor pedig ...?

Nos, az EU vezetők e látnivalóan megélhetési magyar politikusokra hallgatnak és nem a tagállamuk kormányára. Azaz elárulják nemcsak a saját népeiket, magát Európát és az EU-t, hanem a magyar kormányt is. Árulás, akárhová nézünk, s a kormány ennek tudatában jogosan érzi, hogy köteles meghirdetni az „*Állítsuk meg Brüsszelt*” jelszót. A nyugat-európai vezetők a mai napig döbbenetesen néznek Magyarországra, mert tőlük eltérően keresztény néppárti kormánya van, s minden ellenséges beavatkozó igyekezetük ellenére kétharmados támogatást élvez. Az EU vezetői a magyar szövetségeseikkel egyetemben, ezt megváltoztatandó akarnak ránk kényszeríteni külső, idegen megoldásokat. De ki fogadhat el ilyen áldatlan állapotokat? Tenni kell végre róla, hogy ne a méltatlan és a nemzetidegen állampolgáraink kerüljenek mindig olyan pozícióba, amellyel bizonyos helyzetekben üzérkedhetnek, visszaélhetnek. Történelmileg visszatekintve még égetőbb kérdés, hogy miért olyan emberek képviselnek bennünket, akik e hazából élnek, de nem ezt a hazát szolgálják? Magyarul beszélő, magukat magyarnak kiadó nemzetidegenek, vagy ügynökök?

Sokkal jobban meg kell választanunk, hogy kire szavazunk és a demokrácia érvényesüléséhez be kell vezetnünk a visszahívhatóság intézményét. Bizonyosra vehető, hogy csak ez utóbbi minőségi változást vonna maga után.

Magyarország egyébként önmagában nem is elég háttér ahhoz, hogy ez az ellenjavallt jelenség rendszeresen ismétlődjön, hanem széleskörűbb összeesküvés szükségeltetik hozzá. Bizonyítja is ezt, hogy amikor mindezt egyre többen bogozgatják, külföldiek is azonnal rájuk támadnak, hogy összeesküvés elméletet fabrikálnak, avagy hogy antiszemiták. Pedig valóban az összeesküvés bizonyítékát kell látnunk abban, hogy támadják a kormányunkat, amikor szembeszáll e minden szempontból törvénytelen és embertelen uniós törekvésekkel. „Európai értékekre”, „európai szolidaritásra” és különböző ideológiai fogalmakra hivatkoznak, de senki közülük ki nem fejt, hogy mitől európai egy érték, vagy a szolidaritás. A magyar politikai vezetők a Visegrádi Négyekkel együtt igyekeznek időszerű megfogalmazásokat adni e kérdésekre, s azokat a gyakorlatban is megvalósítják. Hála helyet, ahogy ezt számtalan történelmi példa is mutatja, ezúttal is európai hálátlanságot, bírálatot, támadásokat kapnak érte.

Belső helyzetünket is a magyar nemzeti érdekektől, értékektől és érzésektől idegenkedők köréhez tartozó ellenzékiek súlyosbítják. Mesterei a féligazságokon alapuló megtévesztésnek, eltájolásnak. „*A civilek szabadsága a demokrácia alapja*” – jelentette ki nemrég Alföldi Róbert, és tiltakozott a civilek általa vélt üldözése ellen. Lehet, hogy nem a fejek megzavarása volt a célja, de széles körben terjesztett kijelentése alkalmas rá. Ugyanis, a demokrácia alapja a népszavazáson és választáson nyugvó alkotmányos parlamentarizmus. Mi sem természetesebb, mint hogy az ezen alapuló, tehát demokratikusan létrejött kormány akarata felülírja a civil szervezetekét. Az ez ellen berzenkedő ellenzékiek tudatosan jogellenes álláspontra helyezkednek, lelkiismeretlenül erre szólítják fel követőiket. Nem tilos a civilek szabadságát demokratikus alapjognak értelmezni, ezért Alföldi tétele önmagában, úgymond elvileg nem elutasítandó. Mivel azonban civilek és demokrácia alatt mindenki mást érthet, vizsgáljuk meg itt is a körülményeket, konkrétan, hogy ki a civil? A polgár, aki tisztességesen végzi a dolgát pártfunkció és állami foglalkoztatás nélkül. Elvitathatatlan joga, hogy más álláspontot képviseljen, de nem feltételezheti, főleg nem követelheti, hogy álláspontja felülírja a demokratikusan megválasztott kormány akaratát. Ám fokozatosan kiderült – és ezt Alföldi is nagyon jól tudja – hogy **a mostanában előtérbe tolakodó civil alakítók majdhogynem kivétel nélkül szervezett, tudatosan ellenzékievé tájolt, emberi normákat, társadalmi szabályokat, hagyományokat, törvényeket egyaránt felrúgó, nagyrészt mássági-kisebbségi komplexumoktól szenvedő, a tisztességes állampolgárokat megtévesztő zsoldosok. Ugyanis sokan közülük velünk szemben ellenséges hazai és külföldi személyek és szervezetek, vagy ellenzéki pártok által fizetett civilek.** Közvéleményünk ilyeneknek tekinti a Momentum percmember vezetőit, de Gulyás Márton "civil aktivistának" jobb- és

baloldali magyar értelmiségieknek feltüntetett személyekkel készített videójában "igazságos választási rendszert" követelőket is: Csintalan Sándor, Misetics Bálint, Törley Katalin, Hajós András, Pörzse Sándor, Stohl András, Gálvölgyi János, Bánfalvi Eszter és Zagyva Gyula, akik szerint "baj van". Az összetétel humoros, pedig Farkasházy Tivadar ezúttal hiányzik, de akárcsak az EU, Soros, a szabadkőművesek, a nemzetidegenek, a „bajt” ők is a kétharmad megisméklődésében látják. A hozzájuk közelálló megveszekedetten kormányellenes beállítottságú civilek Alföldi által is követelt szabadsága tehát messze nem a demokrácia, hanem rendzavarás, közéleti hisztériakeltés, gyűlöletkeltés, szabadosság, nemi korcsosulás, idegen érdekek, fékevesztett kormányellenes uszítás, azaz a magyarellenesség szabadsága. E szabadságba még azt is belemagyarázzák, hogy „független polgári személy” jogi úton megtámadhatja Paks-2 tervét, ezért azzal a kormánynak le kell állni, ahogy a harsányan civilpárti és kormányellenes LMP vezetői nem szűnnek meg sürgetni. Mint politikailag és jogilag egyaránt téveszmék mellett kiállók, gyakorlatilag ország- és nemzetellenes álláspontra csúsznak, amit a sokan azzal is bizonyítottak, hogy tiltakoztak a budapesti nemzetközi család-konferencia ellen. Bizonyosra vehető, hogy **túlfűtött, izgága szereplésük káros és kártékony**, mégis teljes sajtószabadságot élveznek. Kár dajkálgatni őket, mert minden egyes általuk kivívott engedményt örökös szerzett jognak tekintenek, s alattomosan újabbakat és újabbakat szereznek, társadalmi pozíciókat foglalnak el, s egyszer csak olyan nemzetellenes erővé nőnek ki magukat, amelynek a megfékezése – **mert a nemzet érdekében elkerülhetetlenül és minél előbb meg kell fékezni őket** – esetleg csak tragédia árán lesz lehetséges. Demokratikus eszközökkel és időben kell lépni, **s annak tudatában, és annak megértésével, hogy ez az ő érdekük is.**

Senki ne felejtse, hogy a nemzetidegenné váló hagyományos és új ellenzékre egyaránt milyen kísértetesen találóak nagy költőnk szavai a mottóban idézett verséből: *Hol az ellen, kérdezed? ne kérdezd,/Mindenütt van, ahová tekintesz,/S legnagyobb és legveszélyesebb az,/Ki mint testvér símul kebleinkhez./Köztünk van a legnagyobb ellenség,/A cudar, az áruló testvérek!*

A körülmények fontosságra utaló fentebb említett példák alapján és a jelenlegi súlyos fejlemények ismeretében nehéz tehát elhinni az előtérbe tolaakodó civilekről, hogy az ország, a nemzet javát akarják. Mégis tegyünk annyi engedményt, hogy egészítsük ki állításunkat ennyivel: némelyek mindezt akarva-akaratlanul tehetik. Ugyanis akadhatnak közöttük olyanok, akik őszintén meg vannak győződve róla, hogy a nekik bebeszélt, vagy az általuk kigondolt és támogatott megoldások lennének az üdvözítők. Ezért, **bárkiről legyen is szó, a párbeszéd mindig hasznos lehet, nem szabad spórolni az erre irányuló erőfeszítésekkel. Csak üdvözölni lehetne, ha kijózanodnának.**

Valamennyiünknek tanulnunk kellene a történelmünkből is: gyakran a szövetségeseink szálltak meg, vagy nyomtak el bennünket: Ausztria, Németország, Szovjetunió. Hitler megbízhatatlan szövetségeseinek tartotta

Horthy; a szovjet vezetők közül többen sandán néztek Kádárra. A szocialista országok szövetségi rendszerében a nemzetközi érdek elsőbbségét hangsúlyozták a nemzeti érdekekkel szemben, ami azonban a legtöbbször a Szovjetunió érdekét jelentette. Kádár, és az akkori vezetés egy idő után kezdett óvatosan szembefordulni ezzel, nagyobb hangsúlyt fektetett a nemzeti érdekekre. Kádár nem kezdeményezte, de nem is ellenezte, hogy a fiatalabb politikusi generáció hallassa a hangját. Példa rá, hogy a népi-nemzeti vonalat következetesen képviselő Szűrös Mátyás kimondta, a trianoni diktátum által elszakított magyar kisebbségek a nemzet részét képezik, s az anyaországnak felelősséget kell vállalni értük. (Szerencsére, e tétel ma is elfogadott). Kádár mindezért komoly politikai rosszallást kapott, mind a szovjet, mind a többi szocialista ország vezetőitől. Elszörnyedve tapasztaljuk, hogy most az EU teszi velünk ugyanezt! Ugyanezt? Dehogyan is, sokkal súlyosabb intézkedéseket foganatosít! A jelenlegi tőkés szövetségi rendszerben ugyanis a legkülönbözőbb téveszmékre hivatkozva, a globalista nagytőke érdekeit (azaz ismét nemzetközi érdekeket) helyezik előtérbe, amelyek a legtöbbször még csak nem is európai, hanem amerikai-izraeli számításokkal esnek egybe. Ez látványosan nyilvánul meg abban, hogy a magyar kisebbségek sanyarú sorsára nem fordítanak figyelmet, hidegen hagyja őket a keresztények tömeges gyilkolása Afrikában, Közel-Keleten, de az európaellenes népvándoroltatás megszervezésében szánalmasan jeleskednek. Magyarország ezúttal is kulturáltan kilóg a sorból, védelmezi a nemzeti érdekeit, de úgy, hogy a rendszer, az EU valódi érdekeit is védi, mégis szüntelen bírságolást, büntetést, támadást kell elszenvednie ezúttal is.

A bírálendő európai jelenségeknek tragikus, de akár végzetes következményei lehetnek. E javában zajló folyamat láttán annak a leszögezése is kevés, hogy Nyugat-Európa és az EU vezetői öngyilkos politikát folytatnak, ugyanis egyben **gyilkos politika**. Gyilkolja és gyilkoltatja az európai népeket, s a betolakodók megszállói és terrorista magatartása miatt az összecsapás veszélye egyre fenyegetőbb. Egyelőre ugyan csak a betolakodók gyilkolnak, majd hogyanem szabadon és válogatás nélkül. A megszállás törvényszerűségei szerint hamarosan magukra a szálláscsinálókra kerítenek sort, majd velünk folytatják. Úgy, ahogy ígérik is. Ez óhatatlanul fegyveres harcba torkollik. **Ilyen körülmények között még az is felmerül, nem járnánk-e jobban, ha a Brexit nyomán az EU felbomlásán dolgoznánk, hiszen nincs rá remény, hogy egyenrangú nemzetállamok szövetségi rendszerévé váljon, amely képes lenne megvédeni önmagát és a tagállamait önmagától.**

Mindeközben Botka László, az MSZP miniszterelnök-jelöltje, az EU-ba látogat, hogy – a saját bejelentése szerint! – segítséget (azaz beavatkozást) kérjen az Orbán-kormány eltávolításához (ami egyébként szívügye az EU jelenlegi vezetőinek), s eleve azzal kampányol, hogy felszámolná az országunkat a betolakodó csőcseléktől védő kerítést, befogadó migrációs politikát folytatna. (Ugyanezt megerősítette Molnár Gyula, az MSZP elnöke, a párt szolgálatába állott Lengyel László politológus, de Niedermüller Péter a DK EU-képviselője és sok más ellenzéki is). A közvéleményünk,

amely Ásotthalomtól a Keleti pályaudvaron át Hegyeshalomig hónapokon keresztül átélte, hogy ez mit jelent, joggal értelmezheti úgy, **Botka gyakorlatilag azzal kampányol, hogy előre bejelenti, ha megválasztják, hazaárulást fog elkövetni.** Ilyen párját ritkító jelenség igen ritkán fordul elő. És féltő, hogy nem csak a jelenlegi ügy nevezett baloldalon, hiszen a lélekcsereén átesett Vona Gábortól is azt halljuk, *„El lehet gondolkodni azon, hogy kvóták alapján szétosszuk az Európai Unióban lévő migránsokat”.* Ha valamiért, az ilyen önártalmas őszinteségért még a kormány részéről is köszönet jár nekik, bár a kormány láthatólag eddig is tudta, kikkel áll szemben.

Más vonalon is születtek a kormányt a feszült helyzetben elvárható szolidáris védelmezés helyett alaptalanul támadó megnyilvánulások. Ráadásul teljesen más kérdések kapcsán is, ami sejteti az alattomos összeesküvő szándékosságot. Heisler András, a Mazsihisz vezetője az ATV-ben kijelentette, hogy Magyarországon nagyon erősen fertőz a kisebbségek elleni gyűlölet, s példaként hozta fel, hogy a köztelevízióban egy iráni ajatollahra hivatkozva gonosz, cionista-amerikai multimilliárdosnak nevezték Soros Györgyöt. A Mazsihisz ez ellen még tiltakozó nyilatkozatot is kiadott. Radnóti Zoltán, a Mazsihisz rabbitanácsának elnöke pedig elítélte a *„főidőben sugárzott antiszemita buzdítást”*, kifogásolva, hogy az M1 gyűlöletkelése *„közpénzen történik.”* Először is, a Mazsihiszt meg a Tett és Védelem nevű rasszista ihletésű szervezetet jórészt mi tartjuk el közpénzen, ők pedig *„hálából”* faji alapú cenzúrát akarnak bevezetni, s már rég a hatóságaink által sajnos eltűrt szellemi terrort gyakorolnak azokkal szemben, akik nem szó szerint ismételtetik az ő dogmáikat. Másodszor, Heisler nemcsak védelmébe veszi a Magyarországnak hadat üzenő Soros Györgyöt, hanem még azt is állítja, hogy Soros anticionista, és Izraellel szemben a palesztin mozgalmak támogatója. Nehéz megítélni, hogy az ilyesfajta nyilatkozatokban mi az uralkodóbb, s egyben árulkodóbb: a faji elfogultság, a megtévesztési szándék, a kormányellenes zavarkeltés, vagy a magyarok lebecsülése, hogy úgyszem képesek eligazodni e kérdésekben.

A létrejötté óta agresszív és rasszista politikát folytató Izrael és a világ zsidósága elvárja, hogy más országok vezető politikusai hajbókoljanak előttük, a tényekkel szemben is dicsérjék, sőt védjék őket minden kérdésben, Európában, az ENSZ-ben, mindenhol. Sajnos, a legtöbben eleget tesznek arcátlan elvárásuknak, néha a kormánytényezőink és méltóságaink is. Ez azonban nagy kiismerhetetlen veszélyeket rejt magában. Elsősorban egyre nagyobb szavazatvesztést jelent. Na, nem az ő szavazataikat veszti el, amelyekre a kormányzó pártok még akkor sem számíthatnak, ha még inkább körüludvarolják őket. Az ország számára létfontosságúvá vált kétharmad egy részének a szavazatát dobják ki az ablakon. Tudjuk, taktika is van a világon, de a simulékony politikával éppen a folyamatos izraeli agressziót és az alattomos zsidó nyomulást támogatják, s ösztönzik, amely állandó feszültséget kelt Közel-Keleten, sokszor a világ más részein is. A magyar közvélemény már nagyon unja ezt, s elvárja, hogy az Izraellel és a zsidósággal kapcsolatos állásfoglalásunk végre ne elfogult, eltúlzottan pozitív megkülönböztető, hanem tisztességes, helytál-

ló, és egyértelműen korrekt legyen. **Mindezt annál hangsúlyozottabban követelhetünk, mert Izraelnek és a zsidóságnak is ez az elemi érdeke.** Enélkül viszont a kormány, a magyarság jut állandóan hátrányos helyzetbe, folyamatos visszavonulásra kényszerül, s egyre inkább olyan szorongatott helyzetbe kerül, amely végül ugyancsak tragédiával, kölcsönös veszteségekkel oldható meg. A félreértések, és főleg a félremagyarázások elkerülése végett, az előbb említett taktikára visszatérve, a hatóságaink és kormánysszerveink természetesen nem taktikából nem rasszisták, s helyesen még arra is figyelnek, nehogy ilyen színben tűnjenek fel. Magyarországon azonban vannak sokkal fontosabb **körülmények**, amelyek elhanyagolása, figyelmen kívül hagyása még súlyosabb következményeket vonhat maga után. Mondjuk is ki, hasonlíthatatlanul fontosabb, hogy még közvetve sem tűnjenek idegenpártinak, azaz magyarellesnek. **Az unalomig halljuk, hogy Magyarországon zéró toleranciát hirdetnek az antiszemitizmus ellen, ám soha senki nem hirdetett zéró toleranciát a magyarellességgel szemben. Holott, ahogy az elmondottakból láttuk, a magyarellesség lépten-nyomon jelen van, antiszemitizmus pedig nincs. De lesz, ha ez az áldatlan együgyűség és megalázkodás** (megspékelve a rasszista zsidó olimpia budapesti megtartásával a lemondott olimpia helyett) **folytatódik**, hiszen mindenki látja a nyilvánvaló kivételezést, a lopakodó párhuzamos társadalom kiépítését, mivelhogy még arról is gondoskodnak, hogy az markánsan látható és zokszó nélkül elfogadott legyen.

Mindezek és ezer más jelenség alapján nem túlzás állítani, hogy az ellenzékiek az ellenzékiségüket saját téveszméik és külföldi ösztönzés hatására ellenségességgé fokozták. Megdöbentő, hogy nem az ország és a nemzet érdekeit nézik, hanem az árulás határán mozogva, magyarelles és nemzetidegen erőkkel szövetségbe, saját szűk hatalmi érdekeikre ügyelnek, észre sem véve, vagy nem törődve vele, hogy idegen erők kezére játszanak, holott e kézben ők csak eszközök, amelyeket félredobnak, miután szükségtelenné válnak.

Mindezzel rendkívüli módon megnehezítik a kormány dolgát. Tudatosan, minden áron és minden eszközzel teszik, rá sem hederítve a demokratikus játékszabályokra, amit nagy hangon és állandóan hiányolnak, holott éppen azok megléte miatt tehetik, amit tesznek, azaz nem válogatnak sem szavakban, sem eszközökben, sem szövetségesekben. Kinyilvánított céljuk a demokratikusan, kétharmaddal megválasztott kormány megdöntése. Erre ugyan semmi esélyük, de külföldön le tudják járatni, helyzetét megnehezítik, tekintélyét csorbítják, sőt belezavarják óvatlan lépésekbe. Ezzel párhuzamosan nem hagyják nyugodtan dolgozni, élni a lakosságot sem. Nem fordítanak figyelmet az országot, a nemzetet aggasztó problémákra, sőt akadályozzák, hogy a kormány ezt még hatékonyabban tehesse. Semmilyen segítséget nem nyújtanak a napirenden lévő problémák megoldásához, ellenkezőleg, súlyosbítják azokat. Elkeseredetten keresgetik az újabb és újabb külföldi és nemzetidegen szövetségeseket. Némelyek annyira gyökértelenek, hogy semmit nem éreznek árulásnak. Méltatlan el-

lenzékieké váltak. **Mindez már a hazaárulás mezsgyéjén folyó nemzetellenes politika, amelynek tragikus következményei lehetnek országunkra és nemzetünkre nézve, de könnyű belátniuk, hogy sajátmagukra is.** Észre kell venniük, hogy bizony az önmaguk számára is gyászos irányába, a hazaárulás felé tartanak.

Idegháború folyik, amelyben óhatatlanul követnek el hibákat hatósági-kormányzati oldalon is. A kormány mindemellett teszi a dolgát. Támaszkodik a nemzeti konzultációra, amit célszerű folytatni mind az eddigi, mind más formában, kerül, amibe kerül, támadják, ahogy támadják. Helyesen törekszik megértetni és elfogadtatni e konzultációk eredményét minden állampolgárral, hiszen az mindenki érdeke, az ellenzéké is. **Amennyire a jelenlegi társadalmi és szövetségi rendszerünk természete ezt lehetővé teszi** gyakran fogad el fontos intézkedéseket a családok, a lakosság, az ország, a nemzet javára, amelyekről a duhaj, fontoskodó és nagyhangú ellenzékieknek egy jó szava sincs. Helyes az is, hogy nem hagyja magát provokálni és főleg visszafogott szóvivői válaszokat ad a külföldről nyíltan támogatott ellenzék egyre agresszívabb és provokatívabb lépéseire. A helyzet azonban odáig fajult, hogy nemcsak a higgadt szavak, az előrevívő tettek is csak arra jók az ellenzékieknek, hogy rosszindulatúan kiforgassák őket, s polgári engedetlenséget próbáljanak szítani, amit egyébként a magyar jog nem ismer. Ha a Btk. három évvel bünteti **a nemzetidegenek által gyűlöletbeszédnek nyilvánított kijelentéseket (de csak egy évvel a magyar jelképek gyalázását!)**, akkor az önkényes közterület foglalások, a napi munkamenet, a közélet zavarása, a hisztériakeltés, az uszítás, a bíróságok befolyásolására törekvés, a rendszeres visszaélés a demokratikus szabályokkal ugyancsak torolható és büntethető cselekmény. Ám amíg hatóságaink szigorúan betartják az előbbi, az utóbbiakkal kapcsolatban semmilyen szankcióval nem élnek. Vétkes mulasztás, amely kegyetlenül megbosszulja önmagát. A türelem átmenetileg helyes hozzáállás, de a mindinkább beálló elfajulás pontján túl visszafelé sülni el. Még arra is jogosan lehet számítani, hogy az ellenzék mindezzel lejáratja magát, de ez sem elég, mert külföldi és nemzetidegen összeesküvő segítséget, ösztönzést mindig kap. Ráadásul az ellenzéki vezetők kifelé, befelé hamis panasszal, rágalmakkal élnek, amit a szövetségeseik felnagyítanak és világgá kürtölnek, nemzetközi ügyé teszik. **Egyre inkább érezhető, el akarják érni, hogy nálunk is vér folyjon, s ezzel ürügy teremtődjön „hivatalos” külföldi beavatkozásra is.**

E veszélyes és súlyosbodó körülmények szent kötelességeket szülnek a kormány, az igazi (azaz, pártoktól független, de nem pártatlan) civil szervezetek, s minden hazafi számára: demokratikus eszközökkel, detevőleges eréllyel tegyünk végre róla, hogy a szabadosságra és hatalomra áhítózó erőknél egyrészt valójában legyen végre miért panaszkodniuk, másrészt csirájában fojtsuk el minden vérontásra irányuló provokációjukat. Széleskörű támogatással léphetünk, van hozzá erőnk, s hazai és külföldi helyeslésünk. Azt a történelmi időszakot éljük, amikor minden nemzeti érzésű erőnek össze kell fogni, mert az a feladat áll előttünk, hogy ne

csak áhítsuk és reméljük, hanem segítsük is elő, hogy 2018-ban, de addig is és azt követően is növekedjen az erőnk. Csak a lehető legszélesebb népi-nemzeti összefogással és tettekkel érhetjük el, hogy ne csak legyen is nem is miénk az ország, hanem teljesen a miénk legyen.

- - -

* A szerző közíró, nyugalmazott nagykövet.

- - -

Megjelent a KAPU 2017/6-7. számában.